

4. VERVOER/TRANSPORT

Wetgeving/Législation

SCHIP EN SCHEEPVAART

Zeevaart – Piraterij

Wet van 30 december 2009 betreffende de strijd tegen piraterij op zee (BS 14 januari 2010, p. 1485)

Wet van 30 december 2009 betreffende de strijd tegen piraterij op zee en tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek (BS 14 januari 2010, p. 1483)

Piraterij wordt op internationaal vlak gedefinieerd in artikel 101 van het Verdrag van Montego Bay van 1982, dat de aangesloten staten ook verplicht om samen te werken bij de bestrijding van piraterij. Opvarenden van Belgische schepen die zich schuldig maken aan zeeroverij worden gestraft overeenkomstig de artikelen 68-69 van de wet van 5 juni 1928 houdende herziening van het Tucht- en Strafwetboek voor de koopvaardij en de zeevisserij.

De wetten van 30 december 2009 voeren een meer algemeen regime inzake piraterij in. De wet betreffende de strijd tegen piraterij op zee definieert de handelingen die als piraterij moeten worden beschouwd, en bepaalt de straffen die hierop staan. De commandanten van Belgische oorlogsschepen krijgen de mogelijkheid om preventie-, controle- en dwangmaatregelen te nemen. De wet betreffende de strijd tegen piraterij op zee en tot wijziging van het Gerechtelijk Wetboek geeft de mogelijkheid om piraten aan te houden en naar België over te brengen. Daden van piraterij gepleegd aan boord van een Belgisch schip worden geacht op Belgisch grondgebied gepleegd te zijn. Bovendien kan de federale procureur in België iedere persoon vervolgen die zich buiten het Belgische grondgebied schuldig heeft gemaakt aan piraterij, wanneer de feiten tegen een Belgisch schip worden gepleegd of wanneer de verdachten door Belgische militairen werden aangehouden (zie over piraterij in het Belgische zeerecht, F. DE CLIPPELE, “Vrijwaring van de scheepvaart. Ontzetting van schepen na bezetting door derden”, *ETL* 1999, (597), 600-609).

Frank Stevens

Advocaat Roosendaal Keyzer

Rechtspraak/
Jurisprudence

HOF VAN BEROEP ANTWERPEN 15 FEBRUARI 2010

VERVOER

Wegvervoer – Internationaal vervoer – CMR-Verdrag – Verklaring van recht – Ontoelaatbaar

Zaak: nr. AR 2009/AR/895

Het transport van een lading sigaretten van Frankrijk naar België werd door de afzender opgedragen aan Transalu, die het zelf in onderaanneming doorgaf aan De Rijke. Tijdens een overnachting op de parking van een tankstation werd een deel van de lading gestolen.

De effectieve vervoerder, De Rijke, stelde daarop een vordering in voor de Antwerpse rechtbank tot het bekomen van een verklaring van recht dat hij niet aansprakelijk was voor het verlies, of hoogstens aansprakelijk ten belope van de CMR-limieten. Deze vordering werd door de eerste rechter ongegrond verklaard.

In beroep oordeelde het hof dat artikel 18 Ger.W. weliswaar de mogelijkheid biedt om een verklaring van recht te vragen, doch dat dit enkel kan om de schending van een ernstig bedreigd recht te voorkomen. Deze voorwaarde is een toelaatbaarheidsvereiste voor de vordering. Het hof stelt vast dat De Rijke nergens aangeeft welk recht ernstig bedreigd zou zijn geweest, en dat zij op het ogenblik van de dagvaarding zelf nog niet aangesproken was. Zelfs indien De Rijke wel reeds was aangesproken, zou er nog geen sprake zijn van een ernstig bedreigd recht: zij heeft noch een recht om niet gedagvaard te worden, noch een recht om geen aantasting van haar patrimonium te ondergaan ten gevolge van een eventuele toekomstige veroordeling. Bovendien kan er sowieso geen sprake zijn voor voorkoming van de schending van een recht, nu er zich reeds daadwerkelijk een schadegeval heeft voorgedaan waaruit de schadelijders aanspraken kunnen afleiden (zie over de verklaring van recht procedure in CMR zaken, F. STEVENS, “Vorderingsrecht onder C.M.R.”, *TVR* 2008, 81-85).